

KATE THOMPSON

Η

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

3 Μαρτίου 1944

Κλάρα

Πάντοτε πίστευα ότι οι βιβλιοθηκονόμοι θα έπρεπε να είναι ενθαρρυντικοί και όχι επικριτικοί σχετικά με το διάβασμα. Αυτό που θέλεις να κάνεις είναι να δώσεις στον κόσμο μια σπουδαία εμπειρία. Ποιος είσαι εσύ που θα κρίνεις το ποιόν αυτής της εμπειρίας;

Άλισον Γουίλερ, Μέλος του Τάγματος
της Βρετανικής Αυτοκρατορίας,
πρώην Γενική Διευθύντρια των Βιβλιοθηκών Σάφολκ,
υποστηρίκτρια και διαχειρίστρια του CILIP*

«Επιτρέπεται να κλαις μέσα στη βιβλιοθήκη;»

«Για όνομα του Θεού! Από πού ξεφύτρωσες εσύ;» Η Κλάρα βλεφάρισε για να διώξει τα δάκρυά της. «Νόμιζα πως είχα κλειδώσει την πόρτα!»

Δεν ήταν και τόσο καθωσπρέπει για μια βιβλιοθηκονόμο να τη βλέπουν να κλαψουρίζει, με τα μάτια κόκκινα και

---

* Chartered Institute of Library and Information Professionals: Ινστιτούτο Επαγγελματιών Βιβλιοθηκών και Πληροφοριακών Συστημάτων. (Σ.τ.Ε.)

τις μύξες να τρέχουν, πάνω από το καρτσάκι της με τα επιστραμμένα βιβλία.

Η Κλάρα κρυφοκοίταξε πάνω από τον πάγκο. Ένα προσωπάκι τής ανταπέδωσε το βλέμμα πίσω από μια μακριά φράντζα.

«Συγγνώμη, γλυκιά μου, θέλεις ν' αρχίσουμε ξανά; Είμαι η Κλάρα Μπάτον, η βιβλιοθηκάριος του τοπικού παραρτήματος».

«Γεια χαρά. Είμαι η Μαρί». Το κορίτσι φύσηξε προς τα επάνω και η φράντζα της άνοιξε αποκαλύπτοντας ένα ζευγάρι καστανά μάτια γεμάτα περιέργεια.

«Θα ήθελες μια караμέλα, Μαρί;»

«Επιτρέπονται τα γλυκά;»

«Έχω κρατήσει κρυφά στην άκρη μερικές με γεύση λεμόνι». Της έκλεισε το μάτι. «Για έκτακτες περιπτώσεις».

Τα μάτια του κοριτσιού γούρλωσαν.

«Το ήξερα. Είναι οι αγαπημένες σου».

Το χέρι της Μαρί απλώθηκε μπροστά για να πάρει την καραμέλα και να τη χώσει στο στόμα της. «Πώς το ήξερες;»

«Ξέρω ότι αρέσει σε όλους».

«Όμως δεν ξέρεις το αγαπημένο μου βιβλίο».

«Βάζεις στοίχημα; Για να δω. Πόσων χρόνων είσαι;»

Εκείνη έτεινε οχτώ δάχτυλα κοντά στο πρόσωπο της Κλάρα.

«Οχτώ! Τι σπουδαίο να είσαι σ' αυτή την ηλικία!»

Η Κλάρα προχώρησε μέχρι το παιδικό τμήμα της βιβλιοθήκης και διέτρεξε γρήγορα με τα δάχτυλά της τα ράφια σαν αράχνη. Το κορίτσι χαμογέλασε διασκεδάζοντας με το παιχνίδι.

Τα δάχτυλά της στάθηκαν στη *Μαύρη Καλλονή* –πολύ λυπητερό–, μετά έφτασαν στη *Σταχτοπούτα* –πολύ κοριτσιόστικο– πριν σταματήσει αργά πάνω στον *Άνεμο στις Ιτιές*.

«Έχω δίκιο;»

Το κορίτσι έγνεψε καταφατικά. «Περισσότερο απ' όλους μού αρέσει ο Βάτραχος». Τα μάτια της Μαρί διέτρεξαν πεινασμένα την προσεκτικά εφοδιασμένη βιβλιοθήκη της Κλάρα.

«Μοιάζει με τη σπηλιά του Αλαντίν εδώ μέσα».

Η Κλάρα ένωσε ένα κύμα περηφάνιας. Της είχε πάρει σχεδόν τρία χρόνια να φτιάξει έτσι τη βιβλιοθήκη της ώστε να είναι τόσο ενημερωμένη, όσο ήταν και πριν από τους βομβαρδισμούς.

«Μπορώ να το δανειστώ; Αναγκάστηκα ν' αφήσω το δικό μου βιβλίο πίσω».

«Είσαι πρόσφυγας;»

Η Μαρί κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. «Αφήσαμε τον μπαμπά μου στο Τζέρσεϊ».

«Λυπάμαι που το ακούω. Θα πρέπει να σου λείπει».

Το κορίτσι κατένευσε και στριφογύρισε το μυξιασμένο μανίκι της με τα δάχτυλά της.

«Η αδερφή μου λέει ότι δεν πρέπει να μιλάω γι' αυτό. Μπορώ, λοιπόν, να το δανειστώ;»

«Είμαι σίγουρη ότι μπορούμε να σε εγγράψουμε ως μέλος» απάντησε η Κλάρα. «Αν μπορείς, πες στη μαμά σου να έρθει να με βρει και να συμπληρώσει τη φόρμα. Το μόνο που χρειάζομαι να δω είναι το κουπόνι της κουκέτας της».

«Δεν μπορεί να έρθει, μου λέει η αδερφή μου να λέω, γιατί δουλεύει για τον πόλεμο».

«Α, μάλιστα. Ε, τότε ίσως θα μπορούσε η αδερφή σου να διαθέσει πέντε λεπτά».

«Γιατί έκλαιγες, λοιπόν;» είπε μπουκωμένη η Μαρί, μετακινώντας την καραμέλα της στην άλλη πλευρά του στόματός της και κάνοντας το μάγουλό της να φουσκώσει σαν ενός χάμστερ.

«Γιατί ήμουν λυπημένη».

«Γιατί;»

«Γιατί μου λείπει κάποιος ξεχωριστός άνθρωπος... Στην πραγματικότητα, τρεις άνθρωποι».

«Κι εμένα. Μου λείπει ο μπαμπάς μου... Κρατάς μυστικό;» Τα λαμπερά σαν δροσοσταλίδες μάτια της γούρλωσαν ακόμα περισσότερο. Ίσως ήταν το γλυκό που είχε μαλακώσει τη γλώσσα της ή η υπόσχεση του βιβλίου, όμως η Κλάρα ένιωσε ότι το κοριτσάκι χρειαζόταν απελπισμένα κάποιον να εμπιστευτεί.

«Φιλώ σταυρό» υποσχέθηκε φιλώντας σταυρωτά τα δάχτυλά της. «Οι βιβλιοθηκάριοι είναι εξαιρετικοί φύλακες μυστικών».

«Η μ...»

«Μαρί Ρόουζ Κόλσκι!» τη διέκοψε μια διαπεραστική φωνούλα από την πόρτα. «Τι νομίζεις πως κάνεις εκεί μέσα;»

Η Κλάρα ενστικτωδώς ζύγιασε το κορίτσι στο κατώφλι, παρατηρώντας το χλωμό, σοβαρό της πρόσωπο.

«Συγγνώμη, δεσποινίς, η αδερφή μου δεν θα έπρεπε να βρίσκεται εδώ και να σας ενοχλεί. Της είπα να με συναντήσει δίπλα στην κουκέτα μας».

«Ήρθα για την ανάγνωση ιστοριών πριν από τον ύπνο» διαμαρτυρήθηκε η Μαρί.

«Μην είσαι τόσο χαζή, Μαρί. Έχουν κλείσει».

«Α, όχι» μπήκε στη μέση η Κλάρα νιώθοντας την ανάγκη να υπερασπιστεί το κοριτσάκι. «Η αδερφή σου έχει δίκιο. Κάθε απόγευμα έχουμε ανάγνωση κάποιας ιστορίας στη βιβλιοθήκη στις έξι μ.μ., μόνο που σήμερα το απόγευμα αναγκάστηκα να το ακυρώσω λόγω κάποιας εκδήλωσης. Όμως έλα πάλι αύριο».

«Ίσως. Έλα, Μαρί».

Τράβηξε τη μικρή της αδερφή από το χέρι και την οδήγησε προς την πόρτα.

«N'en souffl'ye un mot». Η Κλάρα δεν μιλούσε γαλλικά, όμως ήταν φανερό ότι η Μαρί έτρωγε μια γερή κατσάδα.

«Πραγματικά, έλα αύριο. Θα σου κρατήσω το βιβλίο».

Όμως τα κορίτσια είχαν ήδη φύγει, τα βήματά τους αντηχούσαν καθώς κατέβαιναν την πλατφόρμα των τρένων με κατεύθυνση προς τα δυτικά.

Η Κλάρα, με κεντρισμένη την περιέργειά της, πήγε μέχρι την πόρτα κι έμεινε να τις κοιτάζει που περνούσαν μπροστά από το θέατρο του καταφυγίου. Η Μαρί χοροπηδούσε έτσι όπως τη μισοέσερνε η αδερφή της, με τις παράταιρες κάλτσες της και τα πάνινα παπούτσια της. Η μεγαλύτερη αδερφή της ήταν σφιγμένη και κλειστή. Εντελώς αντίθετη από τις περισσότερες έφηβες που κοιμόνταν τη νύχτα στο καταφύγιο του υπόγειου σιδηροδρομικού σταθμού του Μπέθναλ Γκριν κι έκαναν μεγάλη φασαρία. Οι Μίνκσι Αγκόμπαρ και οι Πατ Σπάισερ αυτού του κόσμου ήταν όλο γλώσσα και πόζα. Τις έβλεπε κάθε απόγευμα μαζεμένες γύρω από τις μεταλλικές τους κουκέτες, όταν κλείδωνε τη βιβλιοθήκη για να γυρίσει σπίτι της, να

συνωμοτούν και να τρυπούν τ' αυτιά τους με τις βελόνες πλεξίματος των μανάδων τους. Όχι όμως ετούτο το κορίτσι. Αλλά, πάλι, έβλεπε κάθε είδους ανθρώπους στη μικρή υπόγεια βιβλιοθήκη της. Οι αδερφές εξαφανίστηκαν από τα μάτια της Κλάρα μέσα στο ζοφερό σκοτάδι του μετρώ.

Επάνω, στο καφέ της αίθουσας έκδοσης εισιτηρίων, η Ντοτ και η Άλις τηγάνιζαν ψάρια για τους Εβραίους που έμεναν στο καταφύγιο και προετοιμαζόνταν για το Σαμπάτ, κι η μυρωδιά κατέβαινε κάτω και μπλεκόταν μ' αυτή της φαινόλης. Έτσι μπορούσες να μειώσεις τις οσμές εδώ κάτω στις σήραγγες.

Μ' έναν βαρύ αναστεναγμό, η Κλάρα συνειδητοποίησε ότι είχε ακόμα λιγότερο χρόνο για να διορθώσει το μακιγιάζ της ή να βαφτεί από την αρχή πριν ξεκινήσει η επικείμενη βασανιστική παράτα.

Η ματιά της στράφηκε βαριά στην απογευματινή έκδοση της *Daily Express* που ήταν ανοιχτή πάνω στον πάγκο της βιβλιοθήκης.

ΤΟ ΜΠΛΙΤΣ* ΚΑΝΕΙ ΜΠΟΥΜ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ διακήρυττε ο τίτλος της πρώτης σελίδας πάνω από μια φριχτή φωτογραφία της με τη λεζάντα: *Ωραία βιβλιοθηκάριος κινείται υπογειώς.*

Ωραία βιβλιοθηκάριος;

Όμως το άρθρο δεν σταματούσε εκεί.

---

* Από το γερμανικό Blitzkrieg, πόλεμος-αστραπή. Οργανωμένο σχέδιο καταγιστικού βομβαρδισμού του Λονδίνου από τη γερμανική πολεμική αεροπορία κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου πολέμου. (Σ.τ.Μ.)

Η νεαρή άτεκνη χήρα Κλάρα Μπάτον αναλαμβάνει το μεριδίό της στις υποχρεώσεις αυτού του πολέμου, διοικώντας τη μοναδική Βιβλιοθήκη των Καταφυγίων του Μετρό, που έχει στήσει πάνω στις ράγες του υπόγειου σταθμού Μπέθναλ Γκριν. Όταν η Κεντρική Βιβλιοθήκη στο Μπέθναλ Γκριν βομβαρδίστηκε κατά την πρώτη εβδομάδα του Μπλιτς, που είχε ως αποτέλεσμα τον τραγικό θάνατο του βιβλιοθηκονόμου του τοπικού παραρτήματος Πίτερ Χίντον, η κυρία Μπάτον, βιβλιοθηκάριος του παιδικού τμήματος, βρέθηκε να αναλαμβάνει τον σημαίνοντα ρόλο. Λόγω της απουσίας αρρένων συναδέλφων, με γενναιότητα έσπευσε να καλύψει το κενό και να κανονίσει τη μεταφορά 4.000 τόμων υπογείως, εκεί όπου υπό την επιτήρησή της κατασκευάστηκε μια προσωρινή βιβλιοθήκη καταφυγίου, που λειτουργεί πια είκοσι τέσσερα μέτρα κάτω από το έδαφος.

Οι βάρβαροι εχθροί μας ίσως να το έχουν βάλει σκοπό να κάνουν παρανάλωμα όλο το Λονδίνο, όμως κάτω από την επιφάνεια της πόλης η κυρία Μπάτον με ηρεμία συνεχίζει να σφραγίζει βιβλία και να φροντίζει ώστε ο καθένας να βρει κάτι καθηλωτικό να διαβάσει που θα αποσπάσει το μυαλό του από τους βομβαρδισμούς.

Ήταν αυτό το «άτεκνη χήρα» που την είχε κάνει να κλάψει. Ήταν ακριβές και αρκετά σωστό, όμως στ' αλήθεια ήταν ανάγκη ν' ανακοινώνεται η προσωπική κατάσταση του καθενός τόσο αδιάκριτα σε όλη τη χώρα;

Η Κλάρα σκέφτηκε ξανά τον Ντάνκαν και ο πόνος την έκοψε βαθιά, ένα πυρωμένο μαχαίρι που έφτασε μέχρι την

καρδιά. Ήταν το μόνο που χρειαζόταν. Αρκούσε η εικόνα του προσώπου του στο κατώφλι την ώρα που έφευγε για να πολεμήσει, με τις γυαλιστερές αρβύλες δεμένες μέχρι ψηλά στη γάμπα, γεμάτος ενθουσιασμό σαν παιδί σε καλοκαιρινό πανηγύρι. Οι ερωτήσεις άρχισαν να ξετυλίγονται μες στο μυαλό της.

Τι σκεφτόταν τις στιγμές πριν από τον θάνατό του; Μήπως η Κλάρα θα έπρεπε να είχε παρατήσει τη δουλειά της στη βιβλιοθήκη; Για πόσο ακόμα θα εξακολουθούσαν να κυριαρχούν τα ψέματα;

«Όχι!» μάλωσε τον εαυτό της πιέζοντας τις γροθιές της στα μάτια της. «Δεν θα το κάνω αυτό τώρα. Προπάντων όχι σήμερα». Ένα γερό κλάμα τη μέρα και ποτέ στη βιβλιοθήκη. Αυτοί ήταν οι κανόνες της και ήδη είχε παραβιάσει τον έναν. Εξάλλου, ποιος απ' όσους βρίσκονταν εδώ, στο Μπέθναλ Γκριν, δεν κουβαλούσε σαν σύγχρονος Άτλας ένα ασήκωτο βάρος πόνου; Οι άνθρωποι είχαν ανάγκη να βλέπουν μια χαμογελαστή και χαρωπή βιβλιοθηκάρια, όχι αυτό.

Ένα θρόισμα στην πόρτα έβγαλε την Κλάρα από την περιδίνηση των σκέψεών της.

«Να πάρει και να σηκώσει, μπορεί να είναι Μάρτης, όμως κάνει περισσότερο κρύο κι απ' τον Βόρειο Πόλο εκεί έξω...»

Ένας πελώριος δίσκος γεμάτος σάντουιτς και λουκανικοπιτάκια προσγειώθηκε με πάταγο πάνω στον πάγκο.

«Χοιρομέρι χωρίς κόκαλο, πραγματικό βούτυρο... Τι τύχη. Έκανα μια συμφωνία με την Ντοτ από το καφέ... Της υποσχέθηκα διπλά κουπόνια την επόμενη εβδομάδα.

Μια στιγμή, δεν είσαι ακόμη έτοιμη! Ο φωτογράφος του *Picture Post* παρκάρει απέξω!» Ένα αδύνατο χέρι πετάχτηκε έξω και άρπαξε το φύλλο της *Daily Express* που η Κλάρα είχε μόλις διαβάσει.

«Φανταστικό, ε; Αν και δεν σε τράβηξαν από την καλή σου πλευρά μάλλον. Φαίνεσαι λίγο ατημέλητη στη φωτογραφία» σχολίασε η γυναίκα με άσπλαχνη ειλικρίνεια. «Καλό θα ήταν να σε σουλουπώσουμε για να δείχνεις καλύτερη στις επόμενες».

«Σ' ευχαριστώ, Ρουμπς» είπε γελώντας η Κλάρα.

Η Ρούμπι Μονρό ήταν η καλύτερη φίλη της και εσχάτως βοηθός βιβλιοθηκάριος. «Χωρίς τα προσόντα της Κλάρα» όπως έλεγε σε όποιον τη ρωτούσε και σε όποιον δεν τη ρωτούσε. «Εγώ είμαι χαζή σαν ραδίκι». Μόνο που δεν ήταν. Είχε πιο πολλά κότσια και ευστροφία από τους περισσότερους άντρες που είχε γνωρίσει η Κλάρα. Η κολλητή της από το δημοτικό πορευόταν στη ζωή πιο σκληρόπετση και με μεγαλύτερο τσαγανό από τον μέσο κάτοικο του Μπέθναλ Γκριν. Τίποτε δεν ήταν αδύνατο στον κόσμο της Ρούμπι, τίποτα που δεν μπορούσε να γίνει αντικείμενο διαπραγμάτευσης ή συμφωνίας.

Ήταν αλήθεια ότι η Κλάρα διάλεγε τα βιβλία, επιτηρούσε την καταλογογράφηση και το σύστημα δανεισμού των βιβλίων, απαντούσε σε πιο σύνθετες ερωτήσεις κι έκανε τις βιβλιογραφικές έρευνες. Όμως ήταν η Ρούμπι αυτή που διέθετε την κοινωνική ευφυΐα και ήταν σε θέση να επικοινωνεί με το τεράστιο φάσμα διαφορετικών ζώων με το οποίο έρχονταν σ' επαφή στη βιβλιοθήκη.

«Α, κουκλίτσα μου, έκλαιγες». Η Ρούμπι έλυσε το μα-

ντίλι που φορούσε ψηλά στο κεφάλι κι έκανε μια γκριμάτσα. «Τον σκέφτεσαι;»

Η Κλάρα κούνησε το κεφάλι της.

«Τον Ντάνκαν ή τον Πίτερ;»

«Στην πραγματικότητα και τους δύο. Απλώς αυτό το βραβείο μ' έκανε να σκεφτώ πόσο χαρούμενοι θα ήταν ετούτο το απόγευμα».

Η Ρούμπι κούνησε το κεφάλι της. «Αυτή η νύχτα είναι δική σου, Κλάρα Μπάτον. Θα πιούμε ένα ποτηράκι στα γρήγορα και, ναι, ξέρω ότι απαγορεύεται το κάπνισμα στη βιβλιοθήκη, όμως μπορείς να κάνεις μια εξαίρεση για μια νύχτα. Μετά, όσο θα φοράς αυτό...» –άρχισε να ψάχνει μέσα στην κρεμαστή της τσάντα και τράβηξε έξω κάτι εντελώς ακατάλληλο και κόκκινο σαν όχημα της πυροσβεστικής– «εγώ θα μας ετοιμάζω ένα γρήγορο ποτάκι».

Η Κλάρα ένιωσε μια ξινίλα στο στομάχι της. «Δεν νομίζω ότι μπορώ να το κάνω».

«Δεν υπάρχει τίποτε που να μην μπορούν να το φτιάξουν δύο ασπιρίνες κι ένα τζιν, Κλα!» Η Ρούμπι χαμογέλασε ενώ άναβε ένα μαύρο Sobranie κι έχυσε μια γενναία ποσότητα ενός διαφανούς ποτού από ένα παγουράκι μέσα σε δύο βαζάκια μαρμελάδας. «Έχεις το μισό Ιστ Εντ να “Διαβάξει για τη Νίκη”. Το μόνο που θέλουν να κάνουν είναι να σου πουν ευχαριστώ.

»Οι δύσκολοι καιροί είναι καλοί για τα βιβλία» συνέχισε κατεβάζοντας μονοκοπανιά το ποτό της και σηκώνοντας τους ώμους της. «Να πάρει, ήταν κάπως δυνατό αυτό το πράγμα. Είσαι σημαντικό γρανάζι στην πολεμική μηχανή, οπότε απόλαυσε τη στιγμή σου, κορίτσι μου».

«Μα, Ρούμπι, δεν νομίζεις ότι αυτό το βραβείο –η χρονική του συγκυρία, το να πραγματοποιηθεί ειδικά απόψε το βράδυ–, δεν νομίζεις ότι είναι κάπως ανάρμοστο;»

«Φυσικά». Η Ρούμπι σήκωσε τους ώμους της. «Λέγεται “θάβω τα κακά νέα”. Τονίζεις τα καλά του καταφυγίου για να κρύψεις το παρελθόν του. Κανείς δεν ξεγελιέται».

«Ναι, αλλά δεν σε νοιάζει;» επέμεινε η Κλάρα. «Μετά απ’ όλα όσα περάσατε εσύ κι η μαμά σου; Για να μη μιλήσω για τους μισούς ανθρώπους σ’ αυτό το καταφύγιο. Δεν υπάρχει ούτε ένας άνθρωπος εδώ κάτω που να μην τον επηρέασε εκείνη η νύχτα».

Η Ρούμπι χαμογέλασε σφιγμένα ενώ έβαζε ξανά μια στρώση από το κόκκινο κραγιόν της. «Συνέβη. Υπάρχει κανείς σ’ αυτό εδώ το καταφύγιο που να μην έχασε κάποιον; Έλα τώρα, σαλιγκάρι μου, ξεκίνα να ετοιμάζεσαι».

«Σκεφτόμουν να μείνω μ’ αυτά που φοράω» απάντησε η Κλάρα κοιτώντας τη συνηθισμένη της στολή που αποτελούνταν κυρίως από μια μπλούζα στερεωμένη μέσα στο φαρδύ της παντελόνι.

«Αύριο θα είσαι στα πρωτοσέλιδα όλων των εφημερίδων· δεν θα δείχνεις σαν γεροντοκόρη βιβλιοθηκονόμος».

«Δεν απέχω πολύ απ’ αυτό» είπε η Κλάρα γελώντας.

Η Ρούμπι σήκωσε ένα από τα ζωγραφισμένα με μολύβι φρύδια της. «Πας καλά; Είσαι μόνο είκοσι πέντε χρονών».

«Σωστά. Όμως τραβώ την κόκκινη γραμμή μου σε αυτό!» Η Κλάρα μόρφασε δείχνοντας το κόκκινο φουστάνι.

«Ας το συζητήσουμε όσο θα σου κουμπώνω το φερμουάρ».

Η Ρούμπι τής έκλεισε το μάτι συγκρατώντας το τσιγάρο της με τα δόντια της.

5
1

**Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ**

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΛΟΝΔΙΝΟ 1944

Η Κλάρα Μπάτον δεν είναι μια συνηθισμένη βιβλιοθηκονόμος. Όσο ο πόλεμος αφανίζει την πόλη της, η Κλάρα διακινδυνεύει ό,τι πολυτιμότερο έχει προκειμένου να μεταμορφώσει τον σταθμό Μπέθναλ Γκριν στη μοναδική υπόγεια βιβλιοθήκη της χώρας. Στα έγκατα αυτού του σταθμού του μετρό ακμάζει μια μυστική κοινότητα με χιλιάδες κουκέτες, έναν βρεφονηπιακό σταθμό, ένα καφέ κι ένα θέατρο, προσφέροντας καταφύγιο, παρηγοριά και διαφυγή από τον καταγισμό βομβών που σφυροκοπούν την πόλη.

Μαζί με την εντυπωσιακή φίλη και βοηθό της, τη Ρούμπι Μονρό, η Κλάρα φροντίζει ώστε η βιβλιοθήκη να γίνει η καρδιά της ζωής των συμπολιτών της. Κι ενώ ο πόλεμος καλά κρατεί, η αποφασιστικότητα των γυναικών να παραμείνουν δυνατές, παρά τις αντιξοότητες, δοκιμάζεται σκληρά.

*Ένα καθηλωτικό ιστορικό μυθιστόρημα
που εκτυλίσσεται στη διάρκεια του Δεύτερου
Παγκόσμιου Πολέμου με πλούσιο φωτογραφικό υλικό
και μαρτυρίες ανθρώπων που βρήκαν καταφύγιο
σ' έναν μαγικό υπόγειο κόσμο.*

